

מיכתבים

הגיון זך

על שבתת עיתונאי רשות-השידור (נתן זך ב"דף חדש": "עיתונאים קטנים?", העולם הזה 25.11.87).
 שיר השבחה, כפרווה, של נתן זך לטלוויזיה הישראלית — שפתיים יישקו!
 אם כי אינני חסידה שוטה של הטלוויזיה, ואם כי כתבתו של זך התאחרה במקצת (הלא היא פורסמה רק שלושה ימים לפני תום השביתה), הרי, שבכל זאת — כל מילה אומרת הגיון זך. הטלוויזיה, אצלנו, נרפתה, כמו הרבה מיפעלים ומוסדות נכבדים בארץ, בהם כולנו מזוילים מתוך עניונית-על, מתוך התבטלות עצמית ובמידה לא-קטנה של שינאה עצמית.
 רדנית בצמון, תל-אביב

הכומתה הארומה

על הערצתו של דויד בן-גוריון למדים ולצנחנים ("איגרת העורך", העולם הזה 25.11.87).
 בן-גוריון כאמת העריץ צנחנים. אני יכול להעיד על כך מתוך נסיון אישי:
 לפני 20 שנה בערך גוייטתי לשירות-מילואים פעיל, כשמישמיית היא לפקר על חירות האבטחה ששמרה על בן-גוריון בצרפון בשרה-ביבורק. בין יתר התפקידים שהיה עלי למלא, הייתי חייב להיות צמוד לבן-גוריון בכל פעם שיצא מצרפו. באחד הימים ביקש לנסוע למיצפה-רמון השכנה. ישבתי לידו במכונית ולפתע הוא פנה אלי בקול חמור ושאל:
 "קצין, מה קרה עם הכובע שלך?"
 הוא (היתה זו כומתת-חאקי של חיל-הרגלים) מתחת לכותפת שלי, אדוני, ענית:
 "ראיתי, ראיתי", הוא הגיב, "אבל זה לא כובע אדום".
 מה זה? המשיך והיקשה, ממש בחימה, "זה כבר לא הצנחנים ששומרים עלי?"
 ייששכר איתן, תל-אביב

פורצי-הכספות והגנרל

על ייחודן של קהילות יהודיות ("מיכתבים", העולם הזה 2.12.87).
 ממש גילוי טירול! בין 225 יהודי טירול היו פקיד-רכבת ובעלי כלבים!
 אבי המנוח היה נהג-קטר בצפון-גרמניה של לפני השואה, ובין 600 אלף יהודי גרמניה של אותן שנים היו לא רק בעלי-הון ומרענים, פקיד-רכבת ובעלי כלבים, אלא גם איכרים ובעלי-מלאכה ואפילו כייסיים ופורצי-כספות ידועים לשימצה, הפלא ופלא, אפילו גנרל בחיל-הפרשים (אחר וולטר פורמוסטר).
 יעקב הלפרין, תל-אביב

גמלים מעבר לירדן

על אוכלוסיית הבהמות של מדינות מסוימות ("מיכתבים", העולם הזה 2.12.87).
 אם זה מה שמרעין את הקורא אמריליו, לשרבט מיכתב למערכת — הצורך הנפשי לרווח לעם ישראל על מיספר הפרדות ביוון, אני מציע לספר על מיספר הבהמות במקום הרבה יותר קרוב אלינו:
 בירדן השכנה מצויים לא רק כבשים (מיליון) ועזים (חצי מיליון), אלא גם גמלים (15 אלף), שלי, אישית, הם הרבה יותר סימפאטיים מאשר הפרדות בהן משתבחת יוון.
 מנחם ברטל, ירושלים

והראשונה היא דניאלה

על חוויותיו של קורא בווינה האוסטרית.
 בגלל צוק-העיתים ירדנו לפני כמה שנים לווינה, וברגע שקצת התבססנו, נקטנו בשני צעדים המבטיחים שלא נשכח מניין באנו: החלטנו לבקר אחת לחצי-שנה בארץ וחתמנו על מניו על העולם הזה.
 ובלי לגרוע מהעניין שיש לנו בכל דף ודף של השבועון, אנתנו מודים ומתוודים שהדף הראשון שאנתנו קוראים בכל שבוע הוא המדור של דניאלה שמי, גם זה וגם זה.
 לכן שמחנו לקרוא השבוע בעיתון מקומי, כי לפי הלישכה האוסטרית המרכזית לסטטיסטיקה, השם השכיח ביותר בין השמות שהעניקו האוסטרים בשנה שעברה לבנותיהם הוא דניאלה. (המשך בעמוד 4)

דף חדש

ועל בנק הדמעות

"החלפת חיתולים תהיה בשביל דויד אבידן מעין רעידת-אדמה בדרגה 9 בסולם ריכטר" — כותב שימעון צמרת. מינחס כהן-גן מצויר את בנק-הדמעות, וטוען שהצויר מת. בתור תפילת אשכבה, הוא מקצר את בשורת התנ"ך.

מכונת גזל

לשם מה קיימת ההסתדרות הציונית? למה היא בכלל דרושה? מדוע לא נערכה לה הלווייה ממלכתית ב"14 במאי 1948? רמז לתשובה אפשר למצוא בספריו של מארקסו: שום גוף אינו מוותר מרצון על קיומו. בניגוד לבעלי-החיים בטבע, גופים ביורוקראטיים אף פעם אינם מתאבדים. אם כל תפקידיהם נלקחו מהם, הם מוד מחשבים לעצמם זכות-קיום אחרת. כמו למשל — להעביר את כספיו של עמי-ישראל לכיסיהן של המיסלגות הישראליות.

ליבו של אנג'ל

שמעיה אנג'ל מעיד על עצמו כמי שיש לו דיסלומה — "אם אני רוצה, אני יכול לתת דקירה רצינית בצוואר, ולהרוג אותו בשניה. אני דוקר בלב, בגרון, מה זה סחורה? אני פעם חתכתי בן-יארם בסכין-גילוח והוא מת מאיבוד-דם". בעדות שיוגרתית, חושף אנג'ל מעשיו רצה נוספים בעברו. לפעמים הוא חותך, ומציג טער לאחר מעשה. הוא גם יתן בליה, אם יצטרך. רק לא אוהב שמרמים אותו. בחור טוב.

רחל המרחלת

יונה לחובין מצטרפין לאמנון רובינשטיין להציל את המולדת. הם קצת קרובי-משפחה • לאון ואורית (שני-ראוס) קוסלר (בתמונה) חובקים בקנדה בת שנים. אנשים רעים אומרים שזה הכל בשביל הדרכון • גם לחוזה לוי ולרפי שאולי יש צאצא משותף. לא הם לא מתחננים בינתיים • לסינדי אקינו, יש בעיה — פקידה-מכס בנמל-התעופה חושבים שהיא עוזרת-בית • יהודית לין, אשתו של, מפעילה מיסרד לכו-אבס בדירתם, אבל יש לכו-אבס לפנות אותה משם.

בחור נחמד

גיל גוטפריד

גיל גוטפריד זכה בזיכיון בילעדי לעסק המגולגל מיליונים — תחרות מיס יוניברס. "אז פשוט מאוד, בלי להתבייש", הוא מספר, "באתי ואמרת להם שאני רוצה לעשות תחרות בישראל. הם כמעט בלעו את כוסות השמפניה שלהם. אחרי כמה דקות השתכנעו". הזיכיון הושג בקול תרועה רמה. בינתיים הועם הזוהר. פחתה ההתלהבות. עלו הספקות וכבר החילו השמועות.

המדורים הקבועים:

- מיכתבים — הגיון זך
- איגרת העורך — רמת-השרון
- תשקף — פרשה אוראנית
- במדינה — זהות נוובה
- הנדין — פג' חי
- אתה והשקל — ללא חתימה
- יומן אישי — רקוויאם לפרדי
- אנשים — דוגמית בפסים
- מה הם אומרים — מנושה אימברגליק.

כתבת השער הקידמי:

אונס בישיבה

איריס, נערה תל-אביבית שחורה בתשובה, נאנסה בישיבה ירושלמית, שוביבנים. העניין נסגר בתוככי הישיבה. על איריס הוטל איסור להתלונן במישטרה. הוכרו כי נכנס בה הריבוק, ולמרות רצונה היא גורשה מבעלה. כתוצאה מכך ניסתה להתאבד ואושפזה כחולת-נפש. הישיבה אף סירבה להחזיר כספים שהאם, אלמנה בודדה, נדרשה לשלם כהלוואה. כתביעה שמתבררת בימים אלה מוזכרות עבירות פליליות נוספות. עכשיו נלחמת איריס על הזכות להחזיק בילדיה. תסריט שנשמע כמעט דימיוני.

כתבת השער האחורי:

לא טעית, בחר אניטה!

אניטה פללי, צ'יצ'ולונה כחול-לבן, גם היא, כמו האיטלקיה, רוצה לרוץ לכנסת. צוות העולם הזה יצא לרחוב לבדוק את הכוונות הפוליטיות שלה. התגובות היו מדהימות. העם היה נלהב. המצע שלה — מין חופשי, אהבה חופשית. אבל המתירנות, לדב"ר, ריה, מגיעה רק עד סף דלתה. אפילו לצבא היא לא התגייסה.

בדידותה של מלכת-הלילה

כולם קראו לה פרדי. יחד איתה, נקברה ביום השני, קצת היסטוריה-תל-אביבית. במרתף ברחוב כרדהור, כשתל-אביב היתה עדיין עיירה, וישראל, לא יותר מפרובינציה יסתיכונת, הקימה פרדריקה את הממלכה הראשונה שלה. מאז ניהלה אותה כיד רמה. הכל היה בסטיל. גם הבדידות. אותה כרירות שהכריחה את פרדי לאלכר הול, ולבסוף אף גרמה למותה.

סיעת ישראל לטרור

ממשלת-ישראל מחסה על הסיוע בהנא המבצעים מעשי-טרור בארצות-הברית. ממיסמך של האף-בי-איי עולה כי הליגה להגנה יהודית, שהוקמה על-ידי בהנא, היא כיום ארגון הטרור הגדול ביותר בארצות-הברית, וממשלת ישראל מזהה את המיכ"ש של הגדול ביותר למולחמה בטרור זה. פעילים אמריקאיים של הליגה עלו לישראל ואימצו לעצמם שמות עבריים. אחרים נמלטו מארצות-הברית ומצו או מיקלט בקריית-ארבע. ואילו בהנא נהנה מן הסירוסם.

אחה והשקל אי-אפשר לחתום על המחאות

מאות פינקסי-המחאות, שהודפסו על נייר כימי מיוחד, אינן מאפשרות רישום על גבן, גם זה קורה • מחיר נייר העיתון יעלה בקרוב ב-25% • מתחילה בנייתה של העיר מודיעין • חברת-ביטוח אינה מפצה את בנק מיזרחי על רווחים מדומים • תבלטי כסף של מארק שגאל לא נמכרו, המדינה ממנת את איחסונם • בסניף בנק מז"ר רחי בשכונת בודי-פארק, ניו-יורק, עובדים בימי ראשון.

מכונת זמן אופנתית

אווירה של נוסטלגיה ריחפה על תצוגות ה"אופנה האחרונות. מי-רי שפיר במראה רומאנטי של שנות ה'60 טון שקט, צנוע ופונקציונאלי קריצה לשנות ה'50 באוסף של עודד פרוביזור שכולו אלגנטיות אירופית. ואילו תמרה גונס שוא-בת השראה מסיפרי היסטוריה. האוסף שלה תיאטרלי וכולל בגדים בעלי מראה רומאנטי וקרי-צה הומוריסטית. ממש הצגה.

יאצ'ו, אבל רגיש

רון פקר הוא סמל הגבריות הישראלית. האויב לא הצליח לייטר אותו. שבוי ירדני שנעלם, ושלפי השמועה נהרג על-ידו, מנע את קידומו. רן וחרוטה, אשתו, סימלו עד עכשיו את "ארץ-ישראל היפה". היום הם נמצאים במרכזה של שערורייה. אומרים על חרותה שניהלה רומאן עם רופא מפורסם.

בי"א" בעממי

מייק הולר, למרות שהוא כותב ספרים, לא מגדיר את עצמו כסופר: "סופרים הם אנשים רציניים. פעם שמעתי סופר מתראיין בגלי וויזיה, והוא אמר כל הזמן: אני גורם... חשבתי שזה קשור בגריסום. אני אף פעם לא אוכל להיות גורם כזה". הוא מסתפק בבריאי בבית-ספר עממי. במשך שנים שימש ככותב לענייני מישטרה וסלילים בקול ישראל, היום הוא כותב בית-מיסמט. עדיין לא רואה ברדיו את ביתו.

- 16 פינחס נרוב, יעל פישביץ
- 21 זה וגם זה — נסיעת ריפוי
- 22 לילות ישראל — ציפורים ודוגמיות
- 24 חלון ראווה — נוסטלגיה
- 26 דף חדש — פנישות בלינינגרד
- 32 תשבץ —
- 32 רותי — בחור דתי
- 32 הרוסקום — חרות הסותר
- 33 רחל מרחלת על כל העולם
- 34 תמרוכים — סופר שחור
- 35